

การศึกษาของสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

ฟิลิปปินส์ขึ้นชื่อว่าเป็นประเทศทางแถบเอเชียที่ประชากรมีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษในระดับดีเป็นอันดับต้น ๆ ของภูมิภาค เพราะนอกจากจะมีภาษาตากาล็อกเป็นภาษาท้องถิ่นและภาษาราชการแล้ว ฟิลิปปินส์ยังใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารและเป็นภาษาราชการอีกด้วย ถึงแม้ว่ามีใช้ประชากรทุกคนที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ แต่ถือว่าประชากรส่วนใหญ่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดี อีกทั้งระดับภาษาอังกฤษของประชากรฟิลิปปินส์อยู่ที่ระดับ 35 จาก 163 ประเทศทั่วโลกที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้เป็นอย่างดี

นโยบายด้านการศึกษาและจุดเน้นด้านการศึกษา

1. การเสริมสร้างความแข็งแกร่งของการพัฒนาและการดูแลเด็กปฐมวัย โดยฟิลิปปินส์มีแนวปฏิบัติที่ดีเกี่ยวกับมาตรฐานการจัดการศึกษาปฐมวัยเพื่อแบ่งปันในภูมิภาค
2. การจัดการศึกษาในสภาวะวิกฤต (Education in Emergencies) เพื่อเตรียมรับภัยพิบัติธรรมชาติ เช่น ไต้ฝุ่น สึนามิ ภูเขาไฟระเบิด เป็นต้น
3. การใช้ ICT ในการจัดการศึกษา เพื่อให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ผ่านสื่อการศึกษาทางเว็บไซต์ หรือสื่อการสอนโดยใช้เทคโนโลยีแบบต่างๆ
4. โครงการภาษาแม่ – ทวิภาษา เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา โดยฟิลิปปินส์ได้ดำเนินยุทธศาสตร์เรื่องดังกล่าวในโรงเรียนระดับประถมศึกษา
5. การเรียนการสอนแบบคละชั้น เพื่อจัดทำแนวปฏิบัติที่ดีในประเด็นด้านการบริหารจัดการเกี่ยวกับการเรียนคละชั้น วิธีการสอน และการดำเนินด้านนโยบาย เป็นต้น
6. การดำเนินโครงการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้ด้อยโอกาส ภายใต้กรอบการดำเนินงานของซีมีโอ
7. การดำเนินงานเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายนักเรียนและการเทียบโอนคุณวุฒิ

นโยบายทางการศึกษาในยุคที่เป็นอาณานิคมของสเปน

หลังจากที่ฟิลิปปินส์ตกเป็นอาณานิคมของสเปนอย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 1571 ระบบการศึกษาในฟิลิปปินส์ได้รับอิทธิพลจากนโยบายของจักรวรรดิสเปน สิ่งหนึ่งที่มีถือเป็นเอกลักษณ์สำคัญในการเปลี่ยนแปลงของระบบการศึกษาในสมัยนั้น คือ ระบบการศึกษาแบบคาทอลิก โดยศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกมีบทบาทอย่างมากในการพัฒนาระบบการศึกษาทั้งในระดับโรงเรียนและมหาวิทยาลัยภายในฟิลิปปินส์ เพราะเป็นยุทธศาสตร์สำคัญของสเปนในการเผยแผ่คริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิกในฟิลิปปินส์

ปัจจัยที่ส่งผลให้ศาสนจักรโรมันคาทอลิกประสบความสำเร็จในการปฏิรูประบบการศึกษาในประเทศฟิลิปปินส์คือ ปัจจัยด้านการถือครองที่ดิน เหตุเพราะศาสนาโรมันคาทอลิกถือครองที่ดินเป็นจำนวนมากภายในฟิลิปปินส์ ซึ่งส่งผลให้นักบวชนิกายโรมันคาทอลิกมีอิทธิพลและมีอำนาจมากในการปฏิรูประบบการศึกษา และประสบความสำเร็จในการเผยแผ่ศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกภายในฟิลิปปินส์

ทั้งนี้ ระบบการศึกษาในประเทศฟิลิปปินส์มีการเปลี่ยนแปลงอีกครั้งในปี ค.ศ. 1863 ผ่านกฎหมายการศึกษา (Educational Decree) ที่เน้นให้ระบบการศึกษาภายในประเทศมีความเป็นระบบ มีหลักสูตรที่มีมาตรฐาน และก่อตั้งโรงเรียนเพิ่มมากขึ้นเพื่อรองรับประชาชนทั่วไปภายในประเทศ อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จในการเข้าถึงการศึกษาของคนในประเทศยังคงมีอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเหลื่อมล้ำระหว่างผู้ชายและผู้หญิง และความเหลื่อมล้ำระหว่างครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวยและยากจน

นอกเหนือจากศาสนาและระบบการศึกษาที่เป็นระบบ ภาษาสเปนเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สเปนได้ทิ้งไว้แก่ประเทศอาณานิคม ซึ่งเห็นได้จากร่องรอยของมรดกทางภาษาสเปน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาษาดากาล็อกที่ได้รับอิทธิพลอย่างมากจากภาษาสเปน เช่นเดียวกับการตั้งชื่อคนในประเทศ ถนนหนทาง หรือสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ในฟิลิปปินส์ที่ยังคงถูกเรียกขานเป็นภาษาสเปนจนถึงปัจจุบัน

นโยบายทางการศึกษาในยุคที่เป็นอาณานิคมของสหรัฐอเมริกา

การปฏิรูประบบการศึกษาภายในฟิลิปปินส์ภายใต้อาณานิคมของสหรัฐอเมริกา ยุทธศาสตร์สำคัญของสหรัฐอเมริกา คือ ความพยายามที่จะทำให้ชาวฟิลิปปินส์มีความเป็นอเมริกันมากขึ้น (Americanization) ผ่านนโยบายการศึกษาที่คิดค้นขึ้นโดยชาวอเมริกัน

ตลอดระยะเวลาที่สหรัฐปกครองฟิลิปปินส์ มีการสนับสนุนให้ใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น เพื่อลดบทบาทการใช้ภาษาท้องถิ่น โดยกว่า 5 ทศวรรษของระบบการศึกษาแบบอเมริกัน นักเรียนฟิลิปปินส์ต้องศึกษาบทประพันธ์ของกวีตะวันตกชื่อดังมากมาย อาทิ วิลเลียม เชกสเปียร์ เป็นต้น ส่งผลให้ชาวฟิลิปปินส์ให้ความสนใจกับวรรณคดีท้องถิ่นน้อยลง และใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนและในชีวิตประจำวันมากขึ้น

ถึงแม้ว่าสหรัฐอเมริกา พยายามสอดแทรกวรรณกรรมตะวันตกในชีวิตประจำวันของชาวฟิลิปปินส์ แต่เมื่อเทียบกับยุคที่สเปนปกครองฟิลิปปินส์ก่อนหน้านั้น ถือได้ว่าชาวฟิลิปปินส์มีเสรีภาพในการแสดงผลงานด้านบทประพันธ์ กลอน และวารสารต่างๆ ในภาษาท้องถิ่นมากกว่าในยุคที่เป็นอาณานิคมสเปน

อย่างไรก็ตาม ผลงานวรรณกรรมของชาวฟิลิปปินส์กลับไม่ได้รับการบรรจุในวิชาภาษาและวรรณคดีในชั้นเรียนเท่าที่ควร ซึ่งส่งผลให้ระบบการศึกษาแบบอเมริกันแตกต่างจากระบบการศึกษาในยุคที่เป็นอาณานิคมของสเปนโดยสิ้นเชิง นั่นคือ ชาวฟิลิปปินส์ในยุคที่ถูกปกครองโดยสหรัฐอเมริกา ไม่มีโอกาสได้เรียนภาษาประจำชาติของตัวเอง เพราะภาษาท้องถิ่นเป็นเพียงตัวเสริมในการเรียนการสอนในวิชาต่างๆ เท่านั้น อีกทั้งสหรัฐอเมริกา ยังผูกขาดการใช้ภาษาอังกฤษในระบบการศึกษา จวบจน ค.ศ. 1940 ภายหลังจากที่ญี่ปุ่นเข้ายึดครองฟิลิปปินส์ ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 แต่ญี่ปุ่นไม่มีบทบาทในการพัฒนาการศึกษาภายในประเทศฟิลิปปินส์

นโยบายการศึกษาภายหลังกยุคที่เป็นอาณานิคมของสหรัฐอเมริกาจนถึงปัจจุบัน

ภายหลังจากที่ฟิลิปปินส์มีอิสระในการกำหนดนโยบายการศึกษาแล้ว ฟิลิปปินส์ยังคงให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษในระบบการศึกษา พิจารณาได้จากรัฐธรรมนูญของประเทศฟิลิปปินส์ฉบับปี ค.ศ.1987 ที่ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า ภาษาทางการที่ใช้ในการเรียนการสอนในโรงเรียนคือ ภาษาฟิลิปปินส์และภาษาอังกฤษ กระทรวงศึกษาธิการของฟิลิปปินส์ได้กำหนดให้ใช้ภาษาทั้งสองในวิชาที่แตกต่างกันในการเรียนการสอน

ในปัจจุบัน นโยบายการศึกษาของฟิลิปปินส์ยังคงเป็นไปในรูปแบบอเมริกันที่เน้นภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการเรียนการสอน ในขณะที่เดียวกันสถาบันทางการศึกษาหลายต่อหลายแห่งยังคงขึ้นตรงต่อระบบการศึกษาแบบคาทอลิก อาทิ มหาวิทยาลัย ดา ลา ซาน (De La Salle University) และมหาวิทยาลัย อาเตเนโอ เด มานิล่า (Ateneo de Manila University) เป็นต้น

การที่นโยบายทางการศึกษาของฟิลิปปินส์ถูกควบคุมโดยประเทศเจ้าอาณานิคมอย่างสเปนและสหรัฐอเมริกาส่งผลดีและผลเสียแตกต่างกันไป ผลดีสำหรับฟิลิปปินส์คือ ระบบการศึกษาของฟิลิปปินส์มีคุณภาพ มีมาตรฐานและเป็นระบบมากยิ่งขึ้น ผ่านการปฏิรูปทางการศึกษาของสเปน รวมไปถึงการที่ประชาชนภายในประเทศมีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นภายใต้ระบบการศึกษาแบบอเมริกัน ผลเสียภายใต้การปกครองโดยสเปนและสหรัฐ คือ การถูกลดทอนอิสรภาพในการกำหนดทิศทางการศึกษาด้วยตัวเอง อาทิ ประชาชนฟิลิปปินส์ได้รับอิทธิพลและกฎเกณฑ์ต่างๆ ภายใต้ระบบการศึกษาแบบคาทอลิก หรือการที่เอกลักษณ์

ของชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวรรณกรรมและภาษาท้องถิ่นได้รับการอนุรักษ์และมีความสำคัญที่น้อยลงภายใต้ระบบการศึกษาแบบอเมริกัน

ระบบการศึกษาของสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

ระบบการศึกษาในฟิลิปปินส์ใกล้เคียงกับระบบการศึกษาแบบเป็นทางการของสหรัฐอเมริกา ในขณะที่ระบบการศึกษาของประเทศอื่นๆ ในทวีปเอเชียมักจะได้รับอิทธิพลจากประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศสหรือเนเธอร์แลนด์ ระบบการศึกษาของประเทศฟิลิปปินส์มีทั้งแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการโดยการศึกษาแบบที่เป็นทางการนั้นมีลำดับขั้นตอนของการเรียนอยู่สามระดับ คือ

- ระดับประถมศึกษา
- ระดับมัธยมศึกษา
- ระดับอุดมศึกษา

หน้าที่ในการบริหารควบคุมและดำเนินการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ระดับประถมและมัธยมศึกษา) เป็นของแผนกการศึกษาวัฒนธรรมและกีฬา ในขณะที่คณะกรรมการการอุดมศึกษาจะรับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษาระดับสูง ส่วนการศึกษาด้านเทคนิคหลังมัศึกษานั้นจะดำเนินการโดยเจ้าหน้าที่ด้านการพัฒนาทักษะและการศึกษาด้านเทคนิคซึ่งยังมีหน้าที่ปฐมนิเทศให้การฝึกอบรมและการพัฒนาด้านทักษะอาชีพแก่เยาวชนที่ไม่ได้เข้าเรียนในโรงเรียนและผู้ใหญ่ที่ว่างงาน นอกจากนี้ประเทศฟิลิปปินส์ใช้การเรียนการสอนแบบทวิภาษา บางวิชาสอนเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนวิชาอื่นๆ สอนเป็นภาษาฟิลิปปินส์

● ระดับประถมศึกษา

ในระดับประถมศึกษาจะใช้เวลาศึกษาภาคบังคับ 6 ปีที่โรงเรียนของรัฐบาล หรือ 7 ปีในโรงเรียนของเอกชน นอกเหนือจากหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยซึ่งนักเรียนสามารถเลือกเรียนได้โดยศึกษาระดับนี้รวมไปถึงการเรียนชั้นอนุบาลและอาจเป็นหลักสูตรเตรียมประถมศึกษาได้ นักเรียนที่มีอายุระหว่าง 3 หรือ 4 ปีจะเข้าเรียนในสถานรับเลี้ยงเด็กก่อนวัยเรียนจนกระทั่งมีอายุครบ 5-6 ปี จึงจะเลื่อนขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

ในตอนท้ายของแต่ละปีการศึกษา นักเรียนจะได้รับการเลื่อนระดับจากระดับชั้นหนึ่งไปอีกระดับหนึ่ง โดยถือว่าพวกเขาผ่านเกณฑ์มาตรฐานผลสัมฤทธิ์ที่กำหนดไว้สำหรับชั้นนั้นๆ นักเรียนจะได้รับการจัดอันดับในทุก ๆ วิชาสี่ครั้งในช่วงปีการศึกษา โดยทั่วไประบบคะแนนสะสมจะใช้เป็นพื้นฐานในการเลื่อนตำแหน่ง เพื่อให้ผ่านเกรดนักเรียนต้องได้รับคะแนนอย่างน้อย 75 คะแนนจาก 100 หรือเจ็ดสิบห้าเปอร์เซ็นต์

ในช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ของฟิลิปปินส์ ภาษาที่ใช้ในการสอนโดยทั่วไปจะเป็นภาษาท้องถิ่น ซึ่งมากกว่า 170 ภาษาทั่วประเทศในภูมิภาคที่เด็กอาศัยอยู่ ภาษาอังกฤษและภาษาฟิลิปปินส์ได้รับการสอนเป็นภาษาที่สอง ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หรือส่วนที่เหลือของการศึกษาระดับประถมศึกษา วิชาต่างๆ เช่น คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์จะสอนเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนหลักสูตรสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์สอนเป็นภาษาฟิลิปปินส์

● ระดับมัธยมศึกษา

การศึกษาระดับมัธยมศึกษาใช้เวลาสี่ปีโดยนักเรียนต้องเรียนจบชั้นประถมศึกษาตอนปลายก่อนนักเรียนส่วนใหญ่ที่เรียนชั้นมัธยมศึกษาจะมีอายุ 12 ปีและเรียนจบเมื่ออายุ 15 ปี

ในระดับมัธยมศึกษา มีโรงเรียนหลักอยู่ 2 ประเภท ได้แก่ โรงเรียนมัธยมทั่วไป ซึ่งมีนักเรียนประมาณร้อยละ 90 เปอร์เซ็นต์ ของนักเรียนมัธยมปลายทั้งหมดเข้าเรียน และโรงเรียนมัธยมอาชีพศึกษา นอกจากนี้ ยังมีโรงเรียนหลายแห่งที่ถือว่าเป็น "โรงเรียนมัธยมวิทยาศาสตร์" ซึ่งรับนักเรียนที่แสดงความสามารถพิเศษทาง

คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือเทคโนโลยีในระดับประถมศึกษา โรงเรียนมัธยมสายอาชีพในฟิลิปปินส์แตกต่างจากโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไปตรงที่พวกเขาให้ความสำคัญกับการฝึกอบรมสายอาชีพ การค้าและศิลปะเชิงปฏิบัติมากกว่า

โรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ

นักเรียนในโรงเรียนมัธยมทั่วไปจะต้องเรียนและผ่านหลักสูตรที่หลากหลาย ประกอบด้วยภาษาหรือศิลปะ การสื่อสาร (ภาษาอังกฤษและภาษาฟิลิปปินส์) คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสังคมศาสตร์ (รวมถึงมานุษยวิทยา ประวัติศาสตร์และการปกครองของฟิลิปปินส์ เศรษฐศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และสังคมวิทยา) นักเรียนยังต้องรับการฝึกอบรมพัฒนาเยาวชน (รวมถึงพลศึกษา สุขศึกษา ดนตรี และการฝึกกองทัพพลเมือง) ศิลปะปฏิบัติ (รวมถึงคหกรรมศาสตร์ การเกษตรและการประมง ศิลปะอุตสาหกรรมและการประกอบการ) การศึกษาคำนิยม และวิชาเลือกบางวิชา รวมทั้งวิชาจากทั้งทางวิชาการและสายอาชีพ

โรงเรียนมัธยมอาชีพศึกษา

โรงเรียนมัธยมเหล่านี้มักจะเปิดสอนด้านเทคนิคและวิชาชีพในหนึ่งในห้าสาขาวิชาหลัก ได้แก่ เกษตรกรรม การประมง การค้า/เทคนิค อุตสาหกรรมในครัวเรือน และหลักสูตรนอกตำราที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ประเภทของสาขาวิชาชีพที่เปิดสอนโดยโรงเรียนอาชีพศึกษานี้มักขึ้นอยู่กับภูมิภาคที่โรงเรียนตั้งอยู่ ตัวอย่างเช่น ในพื้นที่ชายฝั่ง การประมงเป็นหนึ่งในสาขาอาชีพที่ได้รับความนิยมมากที่สุด

ในช่วงสองปีแรกของการศึกษาที่โรงเรียนมัธยมศึกษาสายอาชีพแห่งหนึ่งของประเทศ นักเรียนจะได้เรียนสายอาชีพทั่วไปในช่วงปีที่สามและสี่ พวกเขาจะต้องเชี่ยวชาญในสาขาวิชาเฉพาะภายในสาขาวิชาชีพทั่วไปนั้น ตัวอย่างเช่น นักเรียนอาจเรียนหลักสูตรด้านช่างเทคนิคทั่วไปเป็นเวลาสองปี จากนั้นเรียนหลักสูตรที่เชี่ยวชาญด้านการผลิตตู้สองปี โปรแกรมทั้งหมดของโรงเรียนอาชีพศึกษามีการผสมผสานระหว่างหลักสูตรภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ

โรงเรียนมัธยมปลายวิทยาศาสตร์

ระบบโรงเรียนมัธยมวิทยาศาสตร์ของฟิลิปปินส์เป็นระบบสาธารณะเฉพาะที่ดำเนินการเป็นหน่วยงานในสังกัดของกรมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของฟิลิปปินส์ โดยรวมแล้วมีวิทยาเขตส่วนภูมิภาค 9 แห่ง วิทยาเขตหลักตั้งอยู่ในเมืองเกซอนซิตี นักเรียนจะได้รับการยอมรับเป็นรายกรณีโดยพิจารณาจากผลการสอบแข่งขันระดับชาติของระบบ PSHS ผู้สำเร็จการศึกษาจาก PSHS มีข้อผูกพันทางกฎหมายที่จะต้องเรียนวิชาเอกในสาขาวิทยาศาสตร์บริสุทธิ์และวิทยาศาสตร์ประยุกต์ คณิตศาสตร์ หรือวิศวกรรมศาสตร์เมื่อเข้าศึกษาในวิทยาลัย

หลักสูตรของโรงเรียนวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาทั้ง 9 แห่งของประเทศมีความคล้ายคลึงกับหลักสูตรของโรงเรียนมัธยมทั่วไปมาก นักเรียนปฏิบัติตามเส้นทางของหลักสูตรนั้นอย่างใกล้ชิด อย่างไรก็ตามพวกเขายังต้องสอบและผ่านหลักสูตรขั้นสูงที่หลากหลายในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์

● ระดับอุดมศึกษา

ระดับอุดมศึกษานั้นนักเรียนส่วนใหญ่จะมีอายุประมาณ 16 ปีการศึกษาในระดับนี้แบ่งเป็นระดับปริญญาตรี ปริญญาโทและปริญญาเอกในหลากหลายสาขาวิชา นอกจากนี้ การศึกษาระดับหลังมัธยมศึกษาายังรวมถึงหลักสูตรอาชีพศึกษาแบบ 2 หรือ 3 ปีที่อาจไม่มีการมอบปริญญาก็ได้

ปริญญาตรี

หลักสูตรปริญญาตรีในฟิลิปปินส์มีระยะเวลาอย่างน้อยสี่ปี โดยทั่วไปแล้วสองปีแรกจะทุ่มเทให้กับการศึกษาหลักสูตรการศึกษาทั่วไป (63 หน่วยกิต) โดยทุกชั้นเรียนจะนับเป็นวิชาเอกที่นักเรียนจะต้องเรียนในสองปีสุดท้าย หลักสูตรปริญญาตรีบางหลักสูตรใช้เวลาเรียนห้าปีแทนที่จะใช้เวลาเรียนสี่ปี รวมถึงหลักสูตรเกษตรกรรม เกษศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์

ปริญญาโท

โดยทั่วไปแล้ว การศึกษาในระดับปริญญาโทในฟิลิปปินส์จะใช้เวลาเรียนสองปีสำหรับนักศึกษาเต็มเวลา โดยจบด้วยการทำวิทยานิพนธ์ย่อยหรือการสอบวัดผล ผู้มีสิทธิ์เข้าศึกษาระดับปริญญาโทต้องสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีในสาขาที่เกี่ยวข้อง โดยมีผลการเรียนเฉลี่ยเท่ากับหรือดีกว่า 2.00 ร้อยละ 85 หรือเกรดเฉลี่ย B ปริญญาวิชาชีพบางประเภท เช่น กฎหมายและการแพทย์ จะเริ่มหลังจากปริญญาตรีใบแรก อย่างไรก็ตามโปรแกรมเหล่านี้มีระยะเวลามากกว่าการศึกษาปกติสองปี

ปริญญาเอก

ปริญญาเอกวุฒิปบัณฑิตในฟิลิปปินส์หรือที่เรียกว่าปรัชญาดุษฎีบัณฑิตเกี่ยวข้องกับหลักสูตรจำนวนมาก เช่นเดียวกับวิทยานิพนธ์ที่อาจประกอบด้วยหนึ่งในห้าถึงหนึ่งในสามของเกรดสุดท้าย การรับเข้าศึกษาในหลักสูตรปริญญาเอกหลักสูตรหนึ่งของประเทศนั้นมีการคัดเลือกอย่างมาก โดยต้องมีวุฒิปริญญาโทเป็นอย่างน้อย โดยมีคะแนนเฉลี่ย B หรือดีกว่า หลักสูตรปริญญาเอกส่วนใหญ่มีระยะเวลามากกว่าปริญญาโทสองถึงสี่ปี ไม่นับเวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จ หัวข้อวิทยานิพนธ์จะต้องได้รับการอนุมัติจากคณาจารย์ของมหาวิทยาลัยที่นักศึกษา กำลังศึกษาอยู่

การศึกษาแบบไม่เป็นทางการ

การศึกษาแบบไม่เป็นทางการซึ่งรวมถึงการรับความรู้นอกโรงเรียนนั้น มีวัตถุประสงค์หลักสำหรับผู้เรียนกลุ่มเฉพาะ เช่น เยาวชนหรือผู้ใหญ่ที่ไม่สามารถเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยได้ ตัวอย่างเช่น หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ที่ไม่รู้หนังสือซึ่งบูรณาการการเขียนและการอ่านเบื้องต้นเข้ากับทักษะในชีวิตประจำวัน

ความร่วมมือด้านการศึกษาระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

1. ความร่วมมือด้านการศึกษาไทย – ฟิลิปปินส์ ส่วนใหญ่เป็นความร่วมมือภายใต้กรอบคณะกรรมการความร่วมมือ (JC) และกรอบความร่วมมือขององค์การรัฐมนตรีศึกษาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือซีมีโอ ซึ่งมีการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ได้แก่ การแลกเปลี่ยนการเยือนของผู้บริหารระดับสูง การศึกษาดูงาน ทักษะการศึกษา/ฝึกอบรม และกิจกรรมนักเรียน

2. กระทรวงศึกษาธิการไทยกับกระทรวงศึกษา วัฒนธรรมและกีฬา ของฟิลิปปินส์ เคยลงนามในบันทึกความตกลงแลกเปลี่ยนทางการศึกษาและวัฒนธรรมระหว่างกัน ตั้งแต่เดือนกันยายน พ.ศ. 2540 (ปัจจุบันสิ้นสุดลงแล้ว)

ฝ่ายฟิลิปปินส์ได้ยกร่างข้อเสนอในการแลกเปลี่ยนนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยได้ดำเนินโครงการแลกเปลี่ยนครู/นักเรียน ไทย – ฟิลิปปินส์ ภายใต้ความตกลงคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือไทย – ฟิลิปปินส์ ภายใต้ความตกลงของคณะกรรมการร่วม ว่าด้วยความร่วมมือไทย – ฟิลิปปินส์ ครั้งที่ 3 เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2542 และเริ่มดำเนินโครงการฯ ครั้งที่ 1 ในเดือนสิงหาคม/กันยายน (และเดือนตุลาคม พ.ศ. 2542) ที่ประเทศไทยและที่ฟิลิปปินส์ ตามลำดับ ส่วนในครั้งที่ 2 ดำเนินการในปี พ.ศ. 2545/2546 (เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2545 ที่ประเทศไทยและเดือนมกราคม พ.ศ. 2546 ที่ฟิลิปปินส์)

3. มีการร่างบันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการศึกษาระหว่างกระทรวงศึกษาธิการแห่งราชอาณาจักรไทยกับกระทรวงศึกษาธิการแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ เมื่อปี พ.ศ. 2561 และอยู่ในขั้นตอนของการพิจารณาร่างบันทึกความเข้าใจ

4. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ได้ดำเนินความร่วมมือในโครงการการศึกษาระดับปริญญาโทและเอกกับ Technological University of the Philippines (พฤษภาคม พ.ศ. 2542 – 2547) และระดับปริญญาเอกกับ University of the Philippines (ตุลาคม พ.ศ. 2544 – ธันวาคม พ.ศ. 2548)

5. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการฟิลิปปินส์ เยือนประเทศไทยเพื่อเข้าร่วมการประชุมสภารัฐมนตรีศึกษาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ครั้งที่ 44 และการประชุมรัฐมนตรีศึกษาอาเซียน ครั้งที่ 4 ระหว่างวันที่ 5-8 เมษายน พ.ศ. 2552 ที่จังหวัดภูเก็ต

6. ผู้บริหารสถานศึกษาและเจ้าหน้าที่ของประเทศฟิลิปปินส์ จำนวน 30 คน มาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านการนำหลักสูตร Madrasah มาใช้ในสถานศึกษา และศึกษาดูงานด้านอิสลามศึกษาในประเทศไทย ระหว่างวันที่ 18-19 มีนาคม พ.ศ. 2552

7. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (นาย จูรินทร์ ลักษณะวิศิษฎ์) ในฐานะประธานสภาซีเมคเดินทางเยือนประเทศฟิลิปปินส์ และศูนย์ระดับภูมิภาคของซีมีโอ ได้แก่ ศูนย์เซียร์ก้า ศูนย์อินโนเทค และเครือข่ายทรอปเมค ระหว่างวันที่ 18-20 ธันวาคม พ.ศ. 2552

8. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ) เดินทางเยือนประเทศฟิลิปปินส์เพื่อเข้าร่วมการประชุมสภาซีเมค ครั้งที่ 45 ระหว่างวันที่ 26-29 มกราคม พ.ศ. 2553

9. กระทรวงศึกษาธิการมีความร่วมมือกับศูนย์ระดับภูมิภาคของซีมีโอที่ตั้งอยู่ที่ประเทศฟิลิปปินส์ ได้แก่ ศูนย์เซียร์ก้า ศูนย์ทรอปเมด และศูนย์อินโนเทค โดยสถาบันพัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษามีความร่วมมือในโครงการ eXCELS กับศูนย์อินโนเทค

10. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาได้ลงนามในบันทึกความตกลงด้านการยอมรับและรับรองวุฒิ ด้านเทคนิคอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมกับ Asia-Pacific Accreditation and Certification Commission (APACC) เมื่อปี พ.ศ. 2554

โครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็กและเยาวชน

- สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงมีพระราชดำริให้ดำเนินโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็กและเยาวชนในโรงเรียนประถมศึกษาฟิลิปปินส์ จำนวน 4 แห่ง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2557 ได้แก่

1. โรงเรียนประถมศึกษาตากุงปาตัก จังหวัดซูริเกาเหนือ
2. โรงเรียนประถมศึกษาบานายอน จังหวัดเลย์เต
3. โรงเรียนประถมศึกษาบากองนายอน 2 จังหวัดริซาล
4. โรงเรียนประถมศึกษาไอซาส ตาปเลส จังหวัดริซาล

- ในการเยือนฟิลิปปินส์เป็นทางการของนายกรัฐมนตรี ระหว่างวันที่ 27 – 28 สิงหาคม 2558 ประธานาธิบดีฟิลิปปินส์แสดงความซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ทรงรับโรงเรียนในฟิลิปปินส์ให้อยู่ภายใต้โครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็กและเยาวชนในพระราชูปถัมภ์

- สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินเยือนฟิลิปปินส์ ระหว่างวันที่ 18 – 22 มกราคม พ.ศ. 2559 เพื่อทรงเยี่ยมชมโรงเรียนในโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็กและเยาวชนในฟิลิปปินส์ตามพระราชดำริฯ ทั้ง 4 แห่ง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการของสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

Ms. Sara Zimmerman Duterte-Carpio

Ms. Sara Zimmerman Duterte-Carpio ดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2565

นอกจากนี้ยังเคยดำรงตำแหน่งสำคัญ ดังนี้

- ตำแหน่งรองประธานาธิบดี เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2565
- ปี พ.ศ. 2559 - 2565 ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองดาเวา
- ปี พ.ศ. 2553 - 2556 ดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองดาเวา

อ้างอิง

<https://www.moe.go.th/>

<https://www.deped.gov.ph/>

<https://www.seameo.org/w5>

https://en.wikipedia.org/wiki/Cabinet_of_the_Philippines

https://hmong.in.th/wiki/Education_in_the_Philippines_during_American_rule

สืบค้นเมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2565

<https://www.eef.or.th/news-16-9-20/>

<https://research.eef.or.th/victoria-tinio-teacher-training-and-supporting-mechanism/>

<http://www.kriengsak.com/Education%20Policy%20Philippin>

https://dbpedia.org/page/Sara_Duterte

<https://www.studycountry.com/guide/PH-education.htm>

สืบค้นเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2565